

ogsaa finde de Forslag, som idag foreligge, grundlovsfridige, og de maatte altsaa faae den samme Afgjorelse, som Forslaget fik igaar, men med den ærede Rigsdagsmands Tillæbelse, saa modsagde han sig selv lidt efter, idet han — eller skulde jeg have været meget uheldig i at opfatte ham — syntes at være enig med Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Krieger) i, at det dog skulde være muligt, at ikke enhver Pension, ikke en Pension f. Ex. for et ringe Aaremaal, som et eller to Aar, — ja jeg troer endog, at han gik ind paa det Aaremaal, som Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns 5te District (David) under Sagens tidligere Behandling opgav, nemlig 5 Aar, — at der ikke behøvede for et saa ringe Aaremaal at være fastsat Pensionens Størrelse, og man kunde dog holde sig Grundloven efterrettelig. Men, mener man, at der ikke behøves at være fastsat Pension for et hvilket som helst Aaremaal, saa er man dog aldeles vist inde paa Vilkaarlighedens Gebeet, thi saa bliver det aldeles vilkaarligt, om man vælger 1, 2, 5, 15, 25 eller et hvilket som helst andet Aaremaal. Nu hørte jeg vel den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 6te District (Mourier) sige, at det fulgte dog ikke af sig selv, thi vel er det vist, at en Regel kan ikke være uden Undtagelse, men det er ogsaa vist, at der ikke maa være saa mange Undtagelser, at disses Antal bliver større, end hvad der ikke er Undtagelser, saa at Undtagelserne blive Regel, men det maa han formodentlig have yttret efter den Mening, at en Embedstjeneste af 15 eller 20 eller 25 Aar var af en saadan Længde, at naar man bestemte, at det kun skulde være for de Embedsmænd, som havde tjent længere, at Pensionen skulde være fastsat i Loven, saa vilde det, som blev Undtagelserne, blive det større Tal. Det er imidlertid efter min Overbeviisning saa langt fra at være Tilfældet, at jeg trostigt tør paastaae, at selv om vi vedtog, at det kun var Embedsmænd, som havde tjent i over 25 Aar, for hvem Pensionen i Pensionsloven skulde være fastsat, saa vilde deres Tal, for hvem Pensionen ikke er fastsat, dog blive langt ringere end deres Tal, for hvem den var fastsat, og altsaa Undtagelsernes Tal ikke blive større end det Antal, som kom

ind under selve Regelen. En 25aarig Embedstjeneste er ingenlunde her i Danmark Noget, som hører til det Usædvanlige eller meget Sjældne; det er langt fra at være Tilfældet, og jeg tør paastaae, at, hvis vi havde en Fortegnelse over Embedstjenestens Varighed, vilde man finde et langt større Antal Tjenester af over 25 Aar; men ogsaa i den Anledning maa jeg gjentage min Betslagelse over, at nærværende Pensionslov ikke er ledsaget af nogen som helst statistisk Oplysning, hverken i den ene eller den anden Retning, hvorved vi dog først ret ville kunne komme til at faae en Mening baade om Lovens Vigtighed og Betydning og om samtlige de stillede Ændringsforslag. Som Følge deraf, maa jeg altsaa tillade mig at mene, at det ingenlunde, saaledes som den ærede 6te Kjøbenhavnske Rigsdagsmand (Mourier) udtalte, skulde ved Afstemningen igaar være givet, at de Forslag, som idag foreligge, heller ikke skulde komme under Afstemning. Jeg anseer det ikke alene for vist, hvad jeg ogsaa er overbevist om, at selve Afstemningen vil godtgjøre, at der er en væsentlig Forskiel mellem de 2 Forslag, over hvilke der allerede er stemt, og de 3, som foreligge, hvilket kan og vil bringe adskillige af de ærede Rigsdagsmænd, som igaar sagde Nei, til idag at stemme Ja, men der forekommer mig endogsaa at være saa stor Forskiel paa hine 2 Forslag og de 3 nu foreliggende, at jeg meget godt kan begribe, at der kan være Sandhed i hvad der fra mere end een Side er blevet paastaet, at i selve Ministeriet skulde der herske, idetmindste deelsviis, en heel anden Anskuelse om de nu forelagte 3 Forslag end om det, som igaar var under Afstemning. Jeg tør imidlertid ikke paastaae det, og det har naturligtviis heller ikke nogen Indflydelse paa selve Sagen og paa Betragtningen af Embedsmændene, men jeg har kun tilladt mig at fremsøre det som et yderligere Bidnesbyrd for, at jeg antager den af den ærede 6te Kjøbenhavnske Rigsdagsmand (Mourier) fremsførte Paastand for i enhver Henseende uberettiget.

F. A. Hansen: Hvad der bevægede mig til at begjære Ordet, var den Uttring, hvorved den ærede Deputerede, som sidder ligeover for mig (Jespersen) sluttede sit Foredrag, idet